

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci žalobce: **S. S.**, zastoupeného Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem se sídlem Janáčkovo nábřeží 84/9, Praha 5, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 01. 2015, č. j. OAM-20/LE-BE02-BE02-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dodanou do datové schránky soudu dne 17. 02. 2015 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 01. 2015, č. j. OAM-20/LE-BE02-BE02-PS-2015, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 27. 05. 2015.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá, že stanovená doba setrvání je nepřiměřená, neboť nebyla splněna žádná ze zákonných podmínek pro aplikaci ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu. Žalobce pobývá na území téměř 8 let, řádně pracuje, nepáchá žádnou trestnou činnost ani jiným způsobem neohrožuje veřejný pořádek, bezpečnost ČR a rovněž nepředstavuje žádné zdravotní nebezpečí. Proti svému zajištění podal žalobce správní žalobu a současně dosud nebylo pravomocně rozhodnuto ani o jeho žádosti o přechodný

pobyt z důvodu soužití s občanem EU. Do rozhodnutí o jeho pobytovém statusu přitom nelze mít za to, že jeho pobyt na území ČR by mohlo jakýmkoliv způsobem ohrozit veřejný pořádek. U žalobce probíhá zdárně integrační proces, hovoří česky a nemá zájem se trvale vrátit na území Ukrajiny. Jeho pobyt v ZZC je zbytečný a zbytečně zatěžuje státní rozpočet.

Dále žalobce upozorňuje na skutečnost, že na území Ukrajiny de facto probíhá válka, bezpečnostní situace se neustále zhoršuje a to i v oblastech, které nejsou zasaženy přímými boji, vojáci, kteří přijíždějí z bojových operací na dovolenou a krátkodobé opuštění vojenských posádek, jsou plně vyzbrojeni, řada z nich již dnes trpí posttraumatickým syndromem. Po celém území Ukrajiny operují paramilitární jednotky Právého sektoru. S ohledem na bezpečnostní situaci nepovažuje Ministerstvo zahraničních věcí Ukrajinu za zemi bezpečného návratu.

Pokud jde o rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 27. 11. 2014, č. j. KRPA-36134-51/ČJ-2014-000022, žalobce namítá, že v něm bylo rozhodováno o skutku, který se udál dříve, než požádal o přechodný pobyt za účelem soužití s občanem EU. Takovýto přístup správního orgánu podle něj fakticky znamená, že byl přijat názor, že správní vyhoštění je trestní sankcí, což odporuje závěrům rozsudku Nejvyššího správního soudu ČR (dále jen „NSS“) ze dne 14. 07. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52, publikovaného pod č. 1164/2007 Sb. NSS. Protože je v souladu s judikaturou správní vyhoštění preventivním správním opatřením, nemůže orgán rozhodující o správním vyhoštění předjímat rozhodnutí příslušného správního orgánu ve věci (žalovaného), protože jen ten je věcně a místně příslušným orgánem v rozhodování o pobytovém statusu cizinců v ČR. Tím došlo nepochybně ke krácení základních práv žalobce. Ustanovení § 87y zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) je podle žalobce kontradiktorní, protože na jedné straně poskytuje žadateli beneficium fikce oprávnění k pobytu a na druhé straně jej odjímá pro tentýž předmět projednání, tj. pobytový status cizince. S ohledem na uvedené žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření s žalobou nesouhlasí, má za to, že se v žalobě namítaných porušení právních předpisů při rozhodování nedopustil. Uvedl, že napadené rozhodnutí vydal podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu po posouzení celkového dosavadního jednání žalobce včetně průběhu jeho pobytu na území ČR, jeho zázemí, rodinné situace, zdravotního stavu i dosavadního postoje k dodržování českého právního řádu. Žalobce podle něj nijak nezpochybnil, že se po ukončení oprávněného pobytu na území ČR nadále vědomě zdržoval neoprávněně, ani nezpochybnil, že mu bylo dne 27. 01. 2014 pro předchozí neoprávněný pobyt uloženo správní vyhoštění, které bylo sice zrušeno, ale následně, po zjištění že žalobce v rozporu se svým tvrzením není rodinným příslušníkem občana EU, mu bylo správní vyhoštění uloženo znovu novým rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 09. 12. 2014 a jež se stalo uplynutím 30denní lhůty pro vycestování vykonatelným dne 09. 01. 2015. Od uvedeného dne tedy žalobce na území ČR pobýval v rozporu s pravomocným rozhodnutím příslušného správního orgánu. Pokud žalobce tvrdí, že nebyl s novým rozhodnutím seznámen, žalovaný namítá, že bylo na jím zvoleném zástupci, aby jej s obsahem rozhodnutí seznámil. I tak žalobce nepochybně věděl, jaké řízení je s ním vedeno a bylo na něm a jeho zástupci, aby se o výsledek řízení náležitě zajímal a střežil tak svá práva (i povinnosti). Z protokolu Policie ČR ze dne 19. 01. 2015 navíc vyplynulo, že o své povinnosti vycestovat z území ČR žalobce věděl a vycestovat dobrovolně nehodlal, když se odvolával na

to, že zde má přítelkyni a že podal prostřednictvím zástupce odvolání (avšak až po uplynutí odvolací lhůty dne 12. 12. 2014). Lze tedy důvodně předpokládat, že by žalobce tento protiprávní stav udržoval i nadále, kdyby nebyl hlídkou policie ČR dne 18. 01. 2015 zadržen.

Tvrzení, že zde žalobce pobývá téměř osm let, vyznívá spíše v jeho neprospěch, neboť jeho pobyt se stal následně pobytem nelegálním. Skutečnost, že žalobce nepáchal trestnou činnost, není z hlediska zjišťovaného nebezpečí pro veřejný pořádek v intencích § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu výlučným kritériem pro posouzení této otázky a navíc je třeba uvést,

že jednání vykazující znaky maření výkonu úředního rozhodnutí může mít i trestněprávní relevanci a zvyšuje intenzitu ohrožení chráněných zájmů, třebaže v případě žalobce státní zástupce nedal souhlas k zahájení trestního řízení. Také tvrzení o řádném výkonu práce není žalobcem ničím podloženo, a protože žalobce nedisponuje nezbytným pracovním povolením, nesvědčí v jeho prospěch, ale naopak o tom, s jakým nedostatkem respektu žalobce přistupuje k právnímu řádu ČR. Existence řízení o správním vyhoštění vyvrací tvrzení o zdárné integraci žalobce a z hlediska § 46a zákona o azylu není relevantní ani tvrzení, že žalobce hovoří česky. Fakt, že žalobce nepředstavuje ohrožení bezpečnosti ČR ani zdravotní nebezpečí není rozhodná, neboť z těchto úvah žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí nevycházel.

Za nedůvodnou žalovaný označuje i námitku účastenství v jiných správních řízeních. Žádost ze dne 06. 02. 2014 o přechodný pobyt z důvodu soužití s občanem EU žalobce opravňovala k pobytu na území pouze do dne právní moci rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Pokud pak žalobce brojí proti rozhodnutí o správním vyhoštění, jedná se o rozhodnutí vydané v jiném řízení a nepochybně představuje preventivní opatření v oblasti kontroly přistěhovalectví. Žalovaný dále v souvislosti s ustanovením § 87y zákona o pobytu cizinců odkázal na důvodovou zprávu k tomuto ustanovení, jež výslovně poukazuje na časté zneužívání tohoto institutu k legalizaci pobytu cizinců, kteří by jinak museli ČR opustit, což se stalo tím důvodem, který vedl zákonodárce k omezení možnosti pobývat na území ČR v případech, kdy žadatel byl ukončen přechodný pobyt, zrušen trvalý pobyt, nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění anebo byla-li podána opakovaná žádost, aniž by v ní byly uvedeny nové okolnosti, jež nemohly být uplatněny v žádosti předchozí.

Žalovanému žalobce také sdělil, že je svobodný, bezdětný, v ČR má sice dvě přítelkyně (jednu občanku ČR a jednu občanku Ukrajiny), ani s jednou však nežije a nežil ve společné domácnosti. Podání žádosti tedy svědčí o účelovém jednání žalobce, se kterým bylo v době podání žádosti již vedeno řízení o správním vyhoštění. Zmiňovaná aktuální situace na Ukrajině pak není z hlediska ustanovení § 46a zákona o azylu relevantní, neboť ta bude řešena při posuzování žádosti žalobce o přiznání mezinárodní ochrany. Žalovaný též uvedl, že žalobce zjevně není ani žádnou z chráněných osob vyloučených z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu. Pokud jde o délku povinnosti setrvat, žalovaný poukázal na skutečnost, že pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany platí zákonem stanovená lhůta 90 dnů a podání správní žaloby zpravidla má odkladný účinek. Z tohoto důvodu proto žalovaný považuje povinnost žalobce setrvat v ZZC po dobu 120 dnů za přiměřenou.

V závěru pak žalovaný shrnul, že podle jeho přesvědčení byl jeho závěr o důvodné obavě z ohrožení veřejného pořádku jednáním žalobce dostatečně odůvodněn, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobce pobýval v minulosti na území ČR neoprávněně, zaniklo i jeho oprávnění pobývat na území ČR z důvodu podané žádosti o přechodný pobyt,

žalobce nevycestoval ve lhůtě stanovené pravomocným rozhodnutím o správním vyhoštění ani se tuto povinnost splnit nechystal, jeho neoprávněný pobyt byl odhalen činností policie, v ČR nemá žalobce žádné zázemí, na Ukrajinu odjet nechce a žádost o mezinárodní ochranu podal s cílem vyhnout se reálně hrozícímu správnímu vyhoštění. K otázce dostatečnosti odůvodnění uložené doby setrvání žalovaný poukázal též na rozsudek NSS ze dne 21. 05. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014-45, kde byl z hlediska přezkoumatelnosti za dostačující označen odkaz na veškeré předtím v rozhodnutí uvedené okolnosti. Žalovaný nakonec odkázal na shromážděný spisový materiál a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Z obsahu správního spisu, konkrétně z odůvodnění rozhodnutí Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 19. 01. 2015, č. j. KRPA-21994-11/ČJ-2014-000022, jímž byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na dobu 60 dnů z důvodu, že pobývá na území ČR v rozporu s již vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění, soud zjistil, že žalobci mělo být rozhodnutím téhož orgánu ze dne 27. 11. 2014, č. j. KRPA-36134-51/ČJ-2014-000022, uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku, jež nabylo právní moci dne 09. 12. 2014 a stalo se vykonatelným dne 09. 01. 2015 (odvolání podané dne 12. 12. 2014 bylo podáno opožděně; v předchozím řízení mělo být vyvráceno tvrzení žalobce o tom, že bydlí s přítelkyní – občankou ČR). Žalobce byl dne 18. 01. 2015 zadržen hlídkou Policie ČR opilý a po vystřízlivění na záchytné stanici byl následujícího dne převezen na služebnu, kde na základě pokynu dozorového státního zástupce bylo rozhodnuto řešit věc podle zákona o pobytu cizinců. Při posouzení rodinné situace pak Policie ČR v rámci skutkových zjištění uzavřela, že žalobce bydlí nárazově v bytě společně ukrajinským párem, jež nezná ani jménem, občas ho v tomto bytě navštíví jeho česká přítelkyně, na území ČR nicméně nemá žádné ekonomické, společenské či kulturní vazby. Pracuje brigádně, i když nemá žádné pracovní povolení. Na Ukrajině vlastní podkrovní byt, kam se může, ale nechce vrátit. Žalobce také tvrdil, že nebyl s rozhodnutím o správním vyhoštění svým právním zástupcem seznámen, věděl však, že má do měsíce vycestovat. Na to však správní orgán reagoval poukazem na skutečnost, že zástupce si žalobce vybral sám. Dne 23. 01. 2015 žalobce prohlásil, že žádá o azyl. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsané se žalobcem dne 27. 01. 2015 žalobce uvedl, že do ČR přijel v roce 2006 pracovat na pracovní vízum na 1 nebo 2 roky a od té doby tu zůstal, v ČR pracuje jako stavební dělník. V ČR má dvě přítelkyně, Češku a Ukrajinku, s družkou však v domácnosti nežije a ani nikdy nežil. Dne 28. 01. 2015 bylo v návaznosti na prohlášení žalobce o mezinárodní ochraně vydáno napadené rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo setrvat v ZZC až do vycestování, nejdéle však do 27. 05. 2015, a toto rozhodnutí žalobce podle připojeného protokolu převzal téhož dne. Odůvodněno bylo především tím, že žalobce pobýval od 09. 01. 2015 do 18. 01. 2015 na území ČR bez platného víza či povolení k pobytu v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění, tím, že jej jeho zvolený zástupce měl informovat o uloženém správním vyhoštění a že žalobce měl dostatek času k opuštění území, tím, že by vycestování žalobce zásahem do soukromého a rodinného života jeho české přítelkyně nepochybně nebylo, neboť s ní žalobce nežije a nikdy nežil ve společné domácnosti a nezná ani adresu jejího pobytu, a také svým přesvědčením že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je zcela účelově podána pouze s cílem

legalizovat si pobyt a vyhnout se realizaci správního vyhoštění. Délku doby setrvání pak žalovaný odůvodnil tím, že žalobce vědomě a svévolně porušuje právní předpisy ČR, nečinil odpovídající kroky k legalizaci svého pobytu (resp. jejich neúspěch zapříčinil), představuje nebezpečí pro veřejný pořádek a je tedy nutné mu zamezit v dalším narušování veřejného pořádku. Z jeho výpovědi také nevyplynulo, že by byl osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Pokud jde o věc samu, žalobce pouze zcela obecně konstatuje, že nebyly naplněny podmínky aplikace citovaného ustanovení a odkazuje přitom na svůj dlouhodobý pobyt, řádný výkon práce, vedení správních řízení o zajištění cizince a o jeho žádosti o udělení přechodného pobytu aj. Pokud jde o tento komplexně pojatý žalobní bod, soud se plně ztotožňuje s podrobným vyjádřením žalovaného, na něž plně odkazuje, pokud jde o vypořádání žalobcem uplatněných žalobních bodů.

Lze jen doplnit, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany sám žalobce konstatoval, že do ČR přijel na jedno- či dvouleté pracovní vízum, v ČR ale pracoval i nadále. Výkon práce cizincem bez pracovního povolení však v žádném případě nelze charakterizovat slovy, že zde „řádně pracoval“, jak tvrdí žaloba. Naopak se žalobce po řadu let dopouštěl správního deliktu, který sám o sobě je bezpochyby důvodem pro jeho správní vyhoštění [srov. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců]. Takové jednání žalobci přitěžuje.

Dále je třeba připomenout, že podle věty druhé ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, o ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nebo se jedná o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti. Je tedy zjevné, že nabytím právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, nebyla-li proti němu podána správní žaloba, jež má ve vztahu k takovému rozhodnutí odkladný účinek (což však tvrzeno není), žalobce na území ČR skutečně pobýval neoprávněně, a to v rozporu s pravomocným rozhodnutím o správním vyhoštění. V této fázi tedy pobyt žalobce již představoval případ maření výkonu správního vyhoštění, který v případě úmyslného jednání žalobce (zejména jedná-li se o déletrvající jednání, jež dosahuje vyšší úrovně škodlivosti) zpravidla představuje i trestný čin z hlediska ustanovení § 337 trestního zákoníku. Žalovaný má ovšem pravdu i v tom, že z hlediska aplikace § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu není vyžadováno, aby jednání žadatele o azyl dosahovalo přímo trestněprávní roviny, aby bylo možné přijmout závěr o tom, že je zde důvodná obava z toho, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Krajský soud setrvale zastává názor, že aktuální pobyt cizince na území ČR i poté, co se stalo

rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelným, již zpravidla zakládá důvod pro uložení povinnosti setrvat v ZZC (obdobně též závěry např. rozsudku NSS ze dne 25. 09. 2014, č. j. 9 Azs 201/2014-48, nebo ze dne 10. 09. 2014, č. j. 2 Azs 96/2014-33), neboť nerespektováním pravomocného rozhodnutí správního orgánu, které deklaruje dosavadní nelegální jednání cizince a v návaznosti na to mu ukládá povinnost opustit území ČR, je již narušován veřejný pořádek intenzivní měrou. Pokud však k maření vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění dochází pouze v řádu dnů (nejsou-li zde ovšem závažné informace o aktivní snaze skrývat se), pokud se ukazuje, že cizinec o vykonatelnosti správního vyhoštění nevěděl (z důvodů skutkových či z omluvitelného právního omylu), nebo pokud aktivně spolupracuje se správním orgánem na přípravě výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, lze v řadě případů dospět k závěru, že cizinec nebezpečí pro veřejný pořádek nepředstavuje. Svou roli zde přirozeně hraje také integrace cizince do společnosti a jeho osobní a rodinné poměry, jež mohou správní orgán vést k závěru o nepřiměřenosti zásahu do osobní svobody cizince a tedy k hrozící kolizi s plněním mezinárodněprávních závazků ČR (blíže viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 02. 02. 2015, č. j. 44 A 5/2015-14).

Z hlediska nastíněných okolností se ovšem soud ztotožňuje s žalovaným v tom, že žalobce nijak neprokázal (a ani netvrdil), že by v ČR žil ve společné domácnosti s některou z tvrzených přítelkyň, nevedl zde tedy intenzivní rodinný život ani nebylo jakkoliv prokázáno, že by žalobce byl mimořádně integrován do české společnosti (nejde o cizince, který např. přicestoval jako malé dítě, zemi původu v podstatě nezná a mluví pouze česky, o osobu, která zde např. vystudovala a po mnoho let legálně pracuje, nebo o obdobný případ). Navíc z jeho postoje a dosavadního chování bylo zjevné, že hodlá na území setrvat bez ohledu na vykonatelné rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Byť v tomto případě k maření výkonu úředního rozhodnutí došlo pouze v rozsahu devíti dnů, je třeba tento fakt hodnotit v kontextu žalobcem prezentovaných postojů.

Institut uložení povinnosti setrvat v ZZC totiž nepředstavuje sankci, nýbrž institut preventivní povahy, který má předejít tomu, aby na území ČR mohli volně pobývat cizinci, jejichž totožnost není ověřena [§ 46a odst. 1 písm. a) a b) zákona o azylu], nebo u nichž existuje důvodná obava, že by mohli ohrozit bezpečnost nebo veřejný pořádek [písm. c) téhož ustanovení]. Svým způsobem jde o institut srovnatelný s vazbou, jež má také preventivní charakter a má zabránit nežádoucímu jednání dotčené osoby dříve, než k němu dojde. V posuzovaném konkrétním případě pak může vydané rozhodnutí mj. i předejít spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí ze strany žalobce. Aplikace takového institutu tedy musí mnohdy přinejmenším zčásti vycházet z pouze pravděpodobnostních závěrů (neboť je předvídáno budoucí chování žadatele o azyl) a nemůže být omezena pouze na případy, kdy k závadovému jednání již došlo. Je-li tedy činěn závěr o nebezpečí pro veřejný pořádek, postačí, je-li zřejmé, že konkrétní správním orgánem tvrzené jednání nebezpečné pro veřejný pořádek je žadatel způsobilý spáchat, z konkrétních zjištění o jeho dosavadním jednání a z jeho postojů se jeví jako velmi pravděpodobné, že k takovému jednání v bezprostřední budoucnosti přikročí a současně lze s vysokou pravděpodobností vyloučit, že by protiprávnost jednání cizince dodatečně odpadla. Poslední z kritérií míří primárně na typický případ, kdy je nebezpečí ze strany cizince pro veřejný pořádek vnímáno (jako v tomto případě) v maření výkonu úředního rozhodnutí, jehož vykonatelnost však může být podáním správní žaloby ve lhůtě 10 dnů od jeho doručení (srov. § 172 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců) automaticky odložena. Je-li navíc zjištěno, že k závadovému jednání již

došlo, resp. bylo již započato, je to s přihlédnutím k dalším okolnostem případu (zejm. k prokázanému záměru cizince v tomto jednání pokračovat) silný argument nasvědčující důvodnosti uložení povinnosti setrvat v ZZC.

Podaná žaloba nezpochybňuje, že by žalobce skutečně byl správně vyhoštěn a toto rozhodnutí nabylo právní moci. Žaloba ani neuvádí, že by proti rozhodnutí o správním vyhoštění byla podána správní žaloba, nebo odvolání. Pokud tedy v tomto směru žalovaný poukazuje na opožděnost podaného odvolání a poukazuje na to, že právní zástupce byl povinen žalobce o obsahu rozhodnutí o správním vyhoštění informovat, nereaguje na žádný z žalobních bodů, které závazně vymezují rozsah soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. S ohledem na obsah žaloby tedy soud respektuje žalobcem nezpochybněnou informaci z napadeného rozhodnutí, že prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nabylo právní moci dne 09. 12. 2014 a stalo se vykonatelným dne 09. 01. 2015. Z uvedeného je zřejmé, že správní žaloba by v tomto případě přípustná nebyla. S ohledem na nespornou existenci pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění, velmi nízkou pravděpodobnost zrušení tohoto již pravomocného rozhodnutí a s přihlédnutím k tomu, že žalobce hodlal na území ČR pobývat i nadále přes mu uloženou povinnost vycestovat, že již s tímto jednáním započal a že mu v tom bylo zabráněno pouze díky tomu, že byl zachycen hlídkou Policie ČR, je tedy závěr žalovaného o nebezpečí hrozícím pro veřejný pořádek ze strany žalobce důvodný, a to i přes to, že maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění trvalo pouze devět dnů, neboť bylo lze očekávat, že v případě neuložení této povinnosti by porušování povinností ze strany žalobce pouze pokračovalo. Potřeba uložení povinnosti žalobce setrvat v ZZC a tím mj. i zajistit jeho fyzickou dosažitelnost pro správní orgány vedoucí řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, popř. (pokud by žádost byla neúspěšná) pro správní orgány zajišťující výkon rozhodnutí o správním vyhoštění je tedy odpovědí na žalobcem tvrzenou zbytečnost tohoto kroku.

Pokud jde o délku uložené povinnosti setrvat v ZZC, kterou žalobce též pouze obecně označil za nepřiměřenou, soud pouze konstatuje, že žádná z okolností zmiňovaná žalobcem není pro posouzení její délky relevantní (nanejvýše by byla relevantní pro samotnou důvodnost uložení povinnosti setrvat v ZZC). Na druhou stranu to samé v zásadě platí i o důvodech uváděných žalovaným v napadeném rozhodnutí, nějaké důvody však uvedeny byly, proto nelze hovořit o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pozitivně pak lze kvitovat odpovídající poukaz žalovaného na očekávanou délku řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany (srov. ustanovení § 27 zákona o azylu) s přihlédnutím k možnému podání navazující správní žaloby, jež jsou pro rozhodnutí o délce doby uložení setrvání v ZZC klíčové. Z tohoto hlediska se potřeba uložení omezení osobní svobody žalobce v trvání 120 dnů jeví jako důvodná a přiměřená.

Z výše uvedených důvodů proto soud shledal podanou žalobu nedůvodnou a jako takovou ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Soud ve věci jednání nenařizoval, neboť žádný z účastníků o to ve smyslu ustanovení § 46a odst. 6 s. ř. s. nepožádal.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady přesahující rámec jeho obvyklé správní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27. února 2015

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v.r.
samosoudce

Za správnost: Nešporová